

De T van TWIJFEL
wat zou jij doen?

HETTY VAN AAR

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26270 8
D/2016/0034/326
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.
De psycho-tests en adviezen werden overgenomen uit *For Girls Only! Alles
wat coole meiden moeten weten!* © 2015, Manteau. Oorspronkelijke titel: *Vive
les filles!* © 2012, Editions Milan, met teksten van Séverine Clochard en tests
van Julie Got en Claire Didier.

VOORWOORD

Hi girls,

Heb jij dat ook wel eens, dat je overvallen wordt door grote twijfel? Dat je niets meer zeker weet en geen beslissingen kunt nemen? Twijfel is een ernstige vorm van onzekerheid. Je kunt wel iedereen om raad vragen, maar uiteindelijk moet je zelf beslissen.

Dit boek gaat over twijfel.

Geef je wel of niet je wachtwoord aan een klasgenoot?

Zeg je wel of niet tegen je vriendin dat je haar vriendje met een ander meisje zag?

Zeg je eerlijk tegen oma dat je haar cadeau niet mooi vindt?

Wat zou jij doen?

Ik weet nog dat ik naar een schoolfeest mocht.

Dat was op een meisjesschool. Ik heb altijd op meisjesscholen gezeten, dat was vroeger zo. Nu zijn er overal gemengde scholen, maar vroeger had je ook scholen met alleen maar meisjes (en dus ook scholen met alleen maar jongens).

Het was de eerste keer dat je een jongen mee mocht nemen naar het feest, maar ik kende geen

jongens. Ja, eentje kende ik vaag. Mijn broer kende hem beter. Nout, heette hij. Hij zag er wel leuk uit.

Kon ik hem vragen om met mij naar het schoolfeest te gaan? Ik twijfelde. Ik wilde wel maar durfde niet. Dagenlang dacht ik erover na, de vragen tolden rond in mijn hoofd en de zenuwen gierden door mijn lijf: zou ik hem vragen? En hoe zou ik dat dan doen, wat zou ik hem zeggen, en waar, en wanneer? En wat zou hij zeggen? Zou hij blij zijn? Of zou hij me niet leuk vinden en zou ik wensen dat ik hem nooit gevraagd had?

Ik kwam er niet uit, ik liep vast in mijn twijfel. Tenslotte vroeg ik aan mijn broer: denk je dat ik Nout kan vragen om met mij naar het schoolfeest te gaan?

Ja, natuurlijk, zei hij, dat kun je best doen.

Ik vroeg Nout. Hij zei nee. Ik krijg nog een rood hoofd als ik eraan terugdenk. Had ik maar naar mezelf geluisterd, dacht ik.

Intussen heb ik een regeltje bedacht, misschien kan het je helpen.

Als je twijfelt, vraag dan aan jezelf:

Word ik er blij van? Doen!

Niet blij? Niet doen!

Lieve groetjes,

Hetty

WACHTWOORD

De zoemer ging. De school was uit. Vijf minuten later boog Kato zich over haar fietsslot. Eindelijk was de schooldag voorbij. Er leek vandaag geen einde aan te komen. Maar nu kon ze iets gezelligs met haar vriendinnen gaan doen. Daar kwam Yelien al aan. 'Ik moet naar gitaarles', zei ze gehaast. En weg was ze. Maar Eline liep de fietsenstalling in. 'Zullen we iets afspr...' begon Kato. Maar Eline slingerde haar tas over haar schouder en vertrok. 'Ik heb met mijn vader afgesproken.' Ellen moest uitgerekend vandaag naar de tandarts. En zo kwam het dat Kato al haar hoop op Emma richtte. Daar kwam ze al aan. 'Ga je mee?' vroeg Kato. Emma schudde haar hoofd. 'Mimauw moet naar de dierenarts. Ik kan hem toch echt niet alleen laten gaan.' Kato zag al voor zich hoe Mimauw bij de dierenarts aan de bel trok. Daar zou de dierenarts ook van opkijken. Kato wilde het aan Emma vertellen. Maar Emma was al weg. Kato boog haar hoofd en zuchtte. Nu moest ze helemaal alleen naar huis rijden. Niet dat ze ver

moest, maar alleen was zo ongezellig. Samen fietsen was veel leuker.

‘Hallo Kato!’ riep iemand.

Kato schrok op uit haar gedachten. Ze keek recht in het gezicht van Charlotte. Help! Uitgerekend Charlotte! Alleen zijn was niet leuk, dacht Kato, maar alleen zijn met Charlotte was nog erger.

Charlotte wist altijd precies hoe ze haar zin kon doordrijven. En Kato trapte daar elke keer weer in, ook al was ze vastbesloten dat niet te doen.

‘Ik moet naar huis’, mompelde Kato, in de hoop dat Charlotte af zou haken.

‘Ik ook’, zei Charlotte. ‘Ik heb alleen een probleempje met dat huiswerk van mevrouw Peeters.’

‘Hoezo?’ vroeg Kato. Huiswerk vergat ze op het moment dat ze het in haar agenda schreef.

‘Weet je dat niet meer?’ riep Charlotte uit. ‘We moeten elkaar twee aan twee interviewen.’

‘Oh ja...’ mompelde Kato, alsof ze terugkeerde van een andere planeet. Dat was waar ook. Dat interview... Het hoefden geen moeilijke vragen te zijn. Gewoon, over hobby’s, je lievelingskostje, favo muziek en meer van dat soort dingen.

‘Zullen we het samen doen?’ vroeg Charlotte.

‘Wij?’ schrok Kato.

Charlotte zag haar schrikreactie. ‘Het hoeft niet per se’, zei ze snel. ‘Ik vind wel iemand, misschien.’

Kato schaamde zich voor haar reactie. Dat was niet aardig van haar. Charlotte had echt niets verkeerd gedaan. Kato dacht snel na. Haar vriendinnenclubje bestond uit vijf personen. Hoe je het ook bekeek, er bleef er altijd een over als je twee aan twee werkte. Niemand wilde overblijven. Dat is toch zo? Kato hakte de knoop door. ‘Het is goed. Wij doen het samen’, zei ze. Dan hadden haar vriendinnen een probleem minder.

Charlotte legde een hand op Kato’s schouder. ‘Dat vind ik echt super van je. Zullen we bij mij of bij jou?’ Kato dacht aan de rommel op haar kamer. ‘Bij jou.’ En daar gingen ze.

Het huiswerk was makkelijk, daar hoefde je niet veel voor te doen, vond Kato. Je mocht zelf de vragen bedenken. ‘Jij mag beginnen’, bood Charlotte aan, terwijl ze haar laptop opende.

‘Wat is jouw lievelingseten?’ begon Kato.

‘Lasagne’, antwoordde Charlotte.

Kato noteerde het antwoord op de laptop.

‘Wat is jouw favoriete smaak?’

‘Karamel’, antwoordde Charlotte zelfverzekerd.

Kato aarzelde even met opschrijven. ‘Weet je dat zeker? Geen chocola of zo?’

‘Chocola vind ik ook lekker’, zei Charlotte. ‘Maar karamel vind ik nog lekkerder.’

Een voor een schreef Kato de antwoorden op.

Toen was Charlotte aan de beurt. De eerste

vraag die ze stelde was meteen een heel moeilijke. ‘Wie is jouw allerbeste vriendin?’ ‘Mogen het er vier zijn?’ wilde Kato weten. Maar Charlotte schudde haar hoofd. ‘Nee, je moet een naam noemen.’

‘Jeetje, dat is lastig’, verzuchtte Kato. ‘Ik heb gewoon vier beste vriendinnen, vier echte hartsvriendinnen. En ik vind ze alle vier fantastisch.’

‘Echt waar?’ Charlotte keek haar onderzoekend aan. ‘Je vindt elkaar toch ook wel eens minder aardig? Dat is toch heel normaal.’

‘Vandaag vind ik ze toevallig alle vier minder aardig’, flapte Kato eruit. ‘Ze hadden alle vier iets anders afgesproken na school, en ik had nog wel zo’n zin om samen iets te doen.’

Charlotte schonk twee bekertjes chocolademelk in. ‘En wie vind je de aardigste van onze klas, behalve dan die vier natuurlijk?’

Kato keek naar de chocolademelk. Er zat een marshmallow onderin. Wat een feest! ‘Jou natuurlijk’, zei ze tegen Charlotte. Die knipperde met haar ogen. ‘Dank je.’ Ze was snel klaar met haar vragen. Ze vroeg alleen maar dingen over vriendinnen en ruzie met vriendinnen, tot grote teleurstelling van Kato. Die had best over haar lievelingskostje of over bakken, haar favoriete hobby, willen vertellen.

‘Waarom mail je de antwoorden niet naar jezelf?’

bood Charlotte aan. 'Dan kun je ze meteen uitprinten als je thuis bent.' Dat was een goed idee, vond Kato. Ze surfte naar haar mailaccount om in te loggen. Met het puntje van haar tong tussen haar lippen tikte ze haar wachtwoord in. Mis! Ze drukte op de deletetoets en begon opnieuw. Bah, alweer mis. Ze zuchtte zo hard dat Charlotte vroeg: 'Wat is er?'

'Ik draai steeds de eerste twee letters van mijn wachtwoord om. Dat doe ik anders nooit', zuchtte Kato en ze probeerde het voor de derde keer. 'Het is gelukt.'

'Heb je dan zo'n moeilijk wachtwoord?' vroeg Charlotte.

'Ik heb een leuk wachtwoord', lachte Kato.

'Echt waar?' vroeg Charlotte.

'Echt waar', glunderde Kato en ze klikte op verzenden.

'Wat is jouw wachtwoord dan?' vroeg Charlotte. Kato aarzelde. Een stemmetje in haar hoofd zei: je geeft je wachtwoord toch zeker niet aan anderen? Dat moet je nooit doen! Maar Charlotte zei: 'Tegen mij kun je dat toch wel zeggen? Of denk je soms dat ik het aan anderen doorgeef?'

'Nee, nee, natuurlijk niet!' zei Kato snel.

'Jij mag mijn wachtwoord wel weten hoor, ik heb voor jou geen geheimen', zei Charlotte. 'Mijn wachtwoord is: **PINK*LIPSTICK.**'

‘Echt iets voor jou’, zei Kato. ‘Mijn wachtwoord is: chocolaatje.’

Charlotte lachte. ‘Wat een grappig wachtwoord, dat past echt bij jou.’

Kato stond op. ‘Ik moet naar huis.’

‘Nu al?’ Charlotte klonk teleurgesteld. ‘Je bent er nog maar net.’

Kato hield vol. ‘Mijn moeder weet niet waar ik ben. Straks wordt ze ongerust.’

Onderweg naar huis werd Kato overvallen door een gevoel van onrust. Haar moeder zag het meteen. Ze vroeg: ‘Is er iets?’ Kato haalde haar schouders op. Ja, er was iets, maar ze wist ook niet precies waarom ze zich onrustig voelde. Ze was op weg naar haar kamer, toen ze gebeld werd. ‘Jeetje, Kato, wat kun jij overal een drama van maken’, zei Yelien.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Kato.

‘Dat mailtje van je’, vervolgde Yelien. ‘Was dat nu nodig?’

‘Welk mailtje?’ vroeg Kato ongerust.

‘Nu moet je niet doen alsof je van niets weet’, zei Yelien kortaf. ‘Je weet heus wel over welk mailtje ik het heb.’ Tuut tuut tuut. Yelien had opgehangen. Maar de telefoon van Kato zoemde opnieuw. Deze keer was het Eline. ‘Ik snap echt niet wat er met jou aan de hand is’, begon ze. ‘Omdat wij toevallig een keertje na school een

afpraak hebben, hoef jij niet meteen dikke vriendinnen te worden met Charlotte. Ik vond jouw mailtje helemaal niet aardig. Om eerlijk te zijn: ik vond het maar stom. Bedankt hoor.’ Kato dacht aan het wachtwoord dat ze Charlotte verteld had. Het zou toch niet waar zijn? Ze zette de computer aan. In haar mailbox zat maar één nieuw bericht: het interview dat ze naar zichzelf had gestuurd. Maar toen ze bij de verstuurd berichten keek, klopte haar hart in haar keel. Ze had een mail verstuurd naar Yelien, Eline, Ellen en Emma. Toen ze het bericht las schoten haar ogen vuur, zo kwaad werd ze. Opnieuw las ze de boodschap:

Hi,
Ik vond het een misselijke streek van jullie om vandaag allemaal tegelijk iets af te spreken. Ik voelde me echt in de steek gelaten. Gelukkig was Charlotte er om me op te vangen. Zij nam mij mee naar haar huis. Ik heb er nog eens over nagedacht, maar eigenlijk vind ik Charlotte gewoon het leukste meisje van de klas. Daarom is zij vanaf vandaag mijn Best Friend Forever.
Kato

Kato greep zich vast aan de tafel. Ze was er weer ingetrapt! De rook kwam uit haar oren. Charlotte had die mail verstuurd! Dat was toch

het toppunt! Ze zou... Ze zou Charlotte wel eens even de waarheid zeggen. Dit kon toch zeker niet! Opeens snapte ze waarom Yelien en Eline zo raar deden. Ze mocht nog blij zijn dat die twee haar gebeld hadden. Ze gaf zichzelf een mep op haar voorhoofd. Wat was ze toch een sukkel! Ze wist heel goed dat ze haar wachtwoord nooit mocht vertellen. Aan niemand.

Maar ja, Charlotte vroeg het zo vriendelijk.

Maar ja, ze durfde geen nee te zeggen.

Maar ja... Smoesjes, allemaal smoesjes. Het was gewoon haar eigen domme schuld, besepte ze opeens. Kon ze het nog goedmaken? Natuurlijk, ze moest het wel goedmaken. Ze gaf haar vriendinnen niet zomaar op. Ze pakte haar telefoon en begon te typen.

Lieve, lieve, lieve Yelien, Eline, Ellen en Emma, ik heb iets stoms gedaan. Na school ben ik met Charlotte meegegaan om samen huiswerk te maken. Zij heeft mijn wachtwoord gevraagd. En ik was zo dom het haar te geven. Dat mailtje van daarnet is dus echt niet van mij. Geloven jullie dat? Ik wil jullie echt niet kwijt. En ik ben ook niet boos. Sorry. Veel handjes en voetjes, kusjes en groetjes van Kato.

Kato klikte op verzenden.

Ping! Deed haar telefoon even later. Er kwam een smiley binnen van Yelien. Opgelucht haalde Kato adem. Het kwam allemaal weer goed. En Charlotte? Die zou ze morgen wel duidelijk maken wie haar vriendinnen waren. Eerst ging ze haar wachtwoord veranderen.